

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 30/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. akt III K 355/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. C.	K. C. w dniu 11 lutego 2019 r. w P., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia	Częściowo zeznania pokrzywdzonej B. S.	6-7, 43-44, 331-333 20-21, 333-335

			<p>wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w C. z dnia (...) r. w sprawie II K 330/10, którym to wyrokiem połączono m.in. karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., i art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia (...) r. w sprawie II K 912/09.</p>	<p>odbytych karach.</p>	
<p>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
<p>0.12.2. Ocena dowodów</p>					
<p>0.12.2.1. Dowody</p>					

będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	<p>Zeznania pokrzywdzonej B. S.</p> <p>Zeznania świadków: S. K. Z. S. D. Ł. S. Ł.</p> <p>Częściowe wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej J. O. wraz z oględzinami ciała pokrzywdzonej.</p> <p>Oględziny miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną.</p> <p>Opinie KWP P. – Laboratorium Kryminalistyczne z zakresu genetyki sądowej wraz z dowodowym paskiem</p>	<p>Należy zauważyć, iż dowody te zostały z</p> <p>należyta wnikliwością poddane ocenie przez Sąd Okręgowy, co znajduje wyraz w formularzu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w punkcie 1.1. oraz punkcie 2.1. Sąd Okręgowy zwrócił przede wszystkim uwagę na zmienność zeznań B. S., przy czym zmienność ta dotyczyła wyłącznie samego szczegółu dotyczącego duszenia jej paskiem przez oskarżonego.</p> <p>Pokrzywdzona „na gorąco” po zdarzeniu zeznała, iż po rozmowie z oskarżonym w kuchni, kiedy to odmówiła</p>	

skórzanym,
wskazanym
przez
pokrzywdzoną i
pobranymi
śladami DNA od
pokrzywdzonej i
oskarżonego.

Dane o
karalności
oskarżonego
wraz z odpisami
wyroków i
informacjami o
odbytych
karach.

oskarżonemu
użyczenia
swojego telefonu
komórkowego
oraz
poczęstowania
go papierosami
zaczęła iść do
swojego pokoju,
zaś oskarżony
szedł za nią i
jak już chciała
zamknąć drzwi
wejściowe, to
on „wepchnął
nas do środka
mojego pokoju.
Potem usiłował
popchnąć mnie
na łóżko...
Ten mężczyzna,
jak wepchnął
nas do pokoju,
chwycił mnie
za lewą rękę
na wysokości
łokcia. Ja po
popchnięciu
przez mężczyznę
w stronę łóżka
nie zdążyłam na
nie upaść z
uwagi na to,
że po zachwianiu
udało mi się
utrzymać
równowagę.
Następnie
skierowałam się
w stronę drzwi
wyjściowych z
pokoju, na co
mężczyzna
założył mi pasek
na szyję i zaczął
ściskać z całej
siły. Ja nie wiem
skąd mężczyzna
wziął pasek, ja
zorientowałam,

że on miał pasek dopiero wtedy, gdy zacisnął mi go na szyi. Ja około 3 sekund miałam zaciągnięty ten pasek na szyi i w tym czasie próbowałam się wyrwać. Na chwilę zrobił się lekki luz pomiędzy moją szyją a paskiem i wtedy ja chwyciłam pasek żeby odciągnąć go od szyi i usiłowałam się dostać do drzwi wejściowych. Ja w tym czasie dałam radę krzyknąć. Po chwili od tego jak zaczęłam krzyczeć do mojego pokoju wbiegł sąsiad i odciągnął mnie siłą od niego. Po tym jak on wszedł do tego pokoju to napastnik przestał mnie dusić” (k. 6-7).
Przytoczenie tego fragmentu zeznań pokrzywdzonej było o tyle konieczne, gdyż zawarty jest w nim cały przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonego i

jednocześnie fragment ten wskazuje na istotę całego inkryminowanego zdarzenia. Jednocześnie właśnie ten fragment zeznań, jak i zresztą całość tej pierwotnej relacji pokrzywdzonej znajduje pełne odbicie w szeregu innych dowodów, co słusznie doprowadziło Sąd I instancji do uznania, iż zeznania te w całości zasługują na wiarę. Należy przy tym dodać, iż pokrzywdzona, składając te zeznania, pamiętała przebieg zdarzenia na świeżo, potrafiąc je dzięki temu opisać z detalami, łącznie z takimi jak próba uwolnienia się spod uciskającego jej szyję paska, jak i sam moment wejścia do jej pokoju współlokatora, tj. S. K.. Dodać przy tym trzeba, iż pokrzywdzona

wówczas,
oceniając sam
przebieg
zdarzenia, była
przekonana, iż
gdyby nie pomoc
sąsiada, to
napastnik
mógłby ją zabić.
Tak samo zresztą
należy podejść
do jej kolejnych
zeznań ze
śledztwa
złożonych (...)
r. a więc w
dniu następnym
po zdarzeniu.
Pokrzywdzona
bowiem,
potwierdzając w
nich powyższą
relację, podała,
iż w trakcie, gdy
została
zaatakowana
przez
napastnika, to
stała do niego
tyłem, zaś
mężczyzna ten
„zarzucił mi
pasek na szyję
trzymając go
oburącz z dwóch
końców od tyłu”.
Mężczyzna ten
nic do niej
nie mówił, nie
dotykał jej
rękoma a tylko
dusił ją paskiem.
Pokrzywdzona,
broniąc się przed
tym uciskiem
wskazała, iż
„ja ten
pasek w pewnym
momencie jak
mnie zaczął

dusić, jak zrobił się luźniej, wsunęłam pod niego palce”, krzyknęła też głośno „pomocy” i po chwili przybiegł ten pan z U.. Pokrzywdzona przy tym wskazała, iż do chwili obecnej boli jej gardło, mając kłopoty z przelknięciem śliny, wskazując przy tym jednoznacznie, iż sprawca „dusił mnie mocno, nie mogłam złapać oddechu, pociemniało mi przed oczami, wydaje mi się, jak on mnie chwycił tym paskiem, jego końce trzymał oburącz, następnie zacisnął pasek i przełożył obydwą końce do jednej dłoni i je ściągnął drugą” (k. 43-44). Oba te zeznania, jako złożone bezpośrednio po zdarzeniu, układają się w jedną logiczną całość, posiadając przy tym wsparcie w innych wiarygodnych

dowodach a tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Podkreślić przy tym także należy, iż pokrzywdzona, składając zeznania na rozprawie w dniu 26.09.2019 r. a więc 7 miesięcy później, również, co do zasady, w podobny sposób opisała sam przebieg zajścia, wskazując w tożsamy sposób na samą genezę zachowania się oskarżonego, na użycie przez niego paska i zaciskanie nim jej szyi i to z całej siły, że „ prawie zaczęło mi się kręcić w głowie...”, jak i na próby wyswobodzenia się z tego uścisku. Nadto pokrzywdzona wskazała na próby wydostania się z pokoju, podczas których oskarżony próbował ich zamknąć w pokoju, wskutek czego cały zamek

prawie wyleciał z futryny, jak i wskazując na udzieloną jej pomoc przez lokatora z sąsiedniego pokoju (k. 331-333).

Jedyne, co nie było zgodne z jej wcześniejszymi zeznaniami, to podana przez nią okoliczność, iż kiedy szarpała się z napastnikiem przy drzwiach to już wtedy nie miała paska na szyi, gdyż oskarżony miał go już wtedy w rękach, co by sugerowało, iż gdy sąsiad wbiegł do jej pokoju, to już miałyby nie mieć zaciskanej szyi przez oskarżonego.

Pokrzywdzona jednak nie potrafiła wskazać, gdyż nie pamiętała, jak udało się jej ściągnąć ten pasek z szyi, natomiast, gdy odczytano jej zeznania ze śledztwa, to je podtrzymała w całości, zwracając przy tym uwagę na pewne różnice w

jej zeznaniach,
jak i przyznając,
że bardziej
dokładne są jej
relacje, które
złożyła po
zdarzeniu.

Wprawdzie
pokrzywdzona
nadal miała
wątpliwości, w
którym

momencie ten
pasek został jej
zdjęty z szyi,
twierdząc, iż „
niemożliwe jest,
żeby ten pasek
był na mojej
szyi jak byliśmy
przy drzwiach”,
dodając, iż „ U.
nie mógł widzieć
momentu, kiedy
pasek był na
mojej szyi, bo
on już był wtedy
ściągnięty”, ale
jednocześnie

pokrzywdzona
nie potrafiła
wskazać, w
którym

momencie ten
pan w U. ich
zobaczył, gdyż o
tym dokładnie
mówiła w trakcie
wcześniejszych
zeznań. Słusznie
ten fragment
zeznań

pokrzywdzonej z
rozprawy został
zakwestionowany
przez Sąd I
instancji, który,
odwołując się w
tym zakresie do
zeznań

naocznego świadka, tj. wskazanego wyżej obywatela U., trafnie przy tym zauważył, iż „ badane zdarzenie miało niezwykle dynamiczny charakter, zaś pokrzywdzona będąc pod wpływem silnych emocji, w tym przede wszystkim strachu, mogła zarejestrować poszczególne jego fazy w nieco odmienny sposób, aniżeli S. K. ”, logicznie przy tym wskazując, iż „ nie podważa to jednak wiarygodności relacji B. S., albowiem walcząc o swoje życie mogła ona po prostu nie zauważyć, w którym dokładnie momencie w pokoju zjawił się S. K. względem momentu zaprzestania duszenia jej”. Tym samym więc w sposób uzasadniony Sąd I instancji dał praktycznie w pełni wiarę

zeznaniom
pokrzywdzonej,
pomijając
jedynie
wskazany wyżej
fragment jej
zeznań z
rozprawy,
dochodząc do
słusznego
wniosku, iż
oskarżony
przestał ją dusić
dopiero w
wyniku
interwencji S.
K., który nie
tylko odepchnął
napastnika od
pokrzywdzonej,
ale również
pomógł jej zdjąć
pasek z szyi
(ocena zeznań B.
S. w punkcie 2.1.
uzasadnienia).

Na
prawidłowość
powyższej oceny
zeznań
pokrzywdzonej
wskazują wprost
zeznania
naoczego
świadka S. K.
Świadek ten
bowiem jasno
zeznał, iż w
chwili, gdy chciał
dostać się do
pokoju sąsiadki,
to początkowo
tego nie mógł
uczynić, bowiem
drzwi od pokoju
były
przytrzymywane
przez
oskarżonego, zaś

jak te drzwi odepchnął siłą, to po wejściu do pokoju zobaczył, że „K. zaciska pasek na szyi B.”, dodając, iż „K. ciągnął ten pasek a B. już nie mogła mówić”, i duszenie to wyglądało w ten sposób, że oskarżony robił to, trzymając pasek dwoma rękami, więc podbiegł do nich i wyswobodził pokrzywdzoną z tego paska. Świadek, tak jak i pokrzywdzona, był przekonany, że gdyby jej nie pomógł, to ona mogłaby zostać uduszona (k. 20-21). Świadek również w tożsamy sposób zrelacjonował przebieg tego zdarzenia na rozprawie, wskazując, iż oskarżony, dusząc B. S., jednocześnie swoim ciałem blokował drzwi do jej pokoju, zaś jak udało mu się już wejść do pokoju, to widział wyraźnie, iż pokrzywdzona miała jeszcze ten pasek na szyi i

przez niego nie mogła nic mówić a za nią stał oskarżony (k. 333-335). Mając na uwadze dokładność tych zeznań, brak po stronie tego świadka jakichkolwiek powodów, by zeznawać w tej sprawie na niekorzyść oskarżonego, jak i przede wszystkim korespondowanie tych zeznań z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej, słusznie Sąd I instancji doszedł do wniosku, iż zeznaniom tym w pełni należy dać wiarę. Dodać trzeba wyraźnie, iż zeznania pokrzywdzonej i tego świadka znajdują odbicie w zeznaniach Z. S. – brata pokrzywdzonej (k. 106-108, 335-336), który od siostry dowiedział się, iż współlokator (czyli oskarżony – przyp. SA) wepchnął ją do pokoju i chciał ją udusić paskiem i pomógł jej drugi współlokator,

zaś takie zachowanie się sprawcy miało wynikać z faktu, iż wcześniej nie chciała mu dać swojego telefonu.

Podobną informację od pokrzywdzonej uzyskała w rozmowie D. Ł. – wynajmująca mieszkanie w P., w którym miało miejsce zdarzenie, pokrzywdzonej, oskarżonemu i świadkowi S. K. i która także zauważyła, iż zamek od drzwi do pokoju pokrzywdzonej był uszkodzony i wymagał wymiany (k. 37-38, 336), co także wynika z oględzin miejsca zdarzenia (k. 63-64, 141-142). Również tożsame okoliczności wynikają z zeznań S. Ł., które usłyszał w rozmowie z S. K. (k. 32-33, 337).

Wreszcie sam mechanizm duszenia, prowadzący w bezpośredni sposób do zgonu osoby duszonej,

jak i użyty do
tego przedmiot,
tj. pasek
skórzany
znajdują
odzwierciedlenie
w ujawnionych
podczas oględzin
ciała B. S. z
udziałem
biegłego medyka
sądowego J.
O. obrażeniach
ciała (k. 12-13),
które w ocenie
biegłego
naruszały
czynności
narządów ciała
pokrzywdzonej
na czas do 7
dni i które mogły
powstać w czasie
i okolicznościach
opisywanych
przez
pokrzywdzoną,
czyli w wyniku
szarpaniny i
zaciskania paska
na szyi. Biegły
nie miał przy
tym żadnych
wątpliwości, iż
sposób działania
sprawcy
polegający na
zaciskaniu paska
na szyi
pokrzywdzonej
narażał ją na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia
albo ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu,
bowiem takie
działanie groziło
nagłym

zatrzymaniem
krążenia (k.
14-15). Biegły
na rozprawie,
potwierdzając
powyższe,
wprost
wykluczył
możliwość
powstania
wszystkich
stwierdzonych
obrażeń szyi
pokrzywdzonej
od ucisku tej szyi
ręką tylko od
przodu,
wskazując nie
na pojedyncze
sińce, ale na
ich całość, gdyż
właśnie całość
obrażeń
pokrzywdzonej
w niniejszej
sprawie
odpowiada
zaciskaniu paska
(k. 416-417), co
tylko potwierdza
wiarygodność
zeznań B. S. i S.
K.. Tym samym
więc teoretyczne
dywagacje
biegłego na
temat
prawdopodobieństwa
powstania tych
obrażeń w
innych
okolicznościach,
w tym
podawanych
przez
oskarżonego, nie
mają w tej
sprawie żadnego
znaczenia,
bowiem nie

znajdują one
wsparcia w
wiarygodnym
materiale
dowodowym.

Abstrahując od
zabezpieczonego
paska, na który
wskazała
pokrzywdzona
(k. 3-5, 221)
należy podnieść
wyraźnie, iż
powyższe
dowody są
wystarczające do
wykazania
sprawstwa
oskarżonego, jak
i mechanizmu
jego działania,
zmierającego
bezpośrednio do
pozbawienia
życia B. S.
poprzez jej
uduszenie
paskiem, do
czego jednak nie
doszło w wyniku
podejmowanej
przez
pokrzywdzoną
obrony a przede
wszystkim
podjętej
interwencji
przez S. K.. W
kategoriach więc
uzupełniającego
dowodu,
wskazującego na
użycie w tym
zdarzeniu
konkretnego
dowodowego
paska od spodni,
należy wskazać
na ślady, jakie

na tym pasku ujawniono. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pasek ten należał do oskarżonego, o czym świadczą ślady DNA ujawnione na tym pasku pochodzące właśnie od oskarżonego. Jednocześnie w próbce pobranej z paska oznaczonej nr 728/1/3 z powierzchni zewnętrznej, środkowej, na ok. 1/3 długości paska, ujawniono mieszaninę DNA, w której ujawniono DNA pochodzące od oskarżonego, pokrzywdzonej B. S. a także innej, przypadkowej, niespokrewnionej z nimi osoby (opinie KWP P. – Laboratorium Kryminalistyczne z zakresu genetyki sądowej na k. 147-150, 153-155 i 176-178). Nie ulega więc wątpliwości, iż z paskiem tym miała kontakt B. S.. Wprawdzie jej ślady DNA ujawniono na

zewnątrznej,
środkowej części
paska, jednak
nie ulega
wątpliwości, iż
zaciskanie
takiego
skózanego
paska na szyi
może mieć
miejsce zarówno
przy założeniu
paska na szyję
wewnętrzną
bądź zewnętrzną
stroną a poza
tym sama
pokrzywdzona
wskazała, iż
poza samym
założeniem
paska na szyję
a więc stykania
się jego ze skórą
szyi, również
próbowała go
w jakiś sposób
zdjąć z szyi, bądź
go poluzować,
dotykając
palcami ten
pasek przy
wykorzystaniu
pewnego jego
poluzowania się
w trakcie
zdarzenia. To są
więc oczywiste
okoliczności, w
jakich jej DNA
mogło pojawić
się w trakcie
zdarzenia na
tej konkretnej
części paska.
Słusznie więc
Sąd I instancji
na podstawie
wskazanych
dowodów

przyjął, iż zabezpieczony pasek stanowi narzędzie przestępstwa, którym posłużył się oskarżony.

Sąd I instancji słusznie dał wiarę tej części wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazał na okoliczności wynajmowania mieszkania wspólnie z B. S. i S. K., czynienia mu wyrzutów przez współlokatorów w związku z paleniem papierosów i pozostawianiem po sobie nieporządku, co do nadużywania przez niego alkoholu, w tym również spożywania alkoholu przed zdarzeniem w dniu 11.02.2019 r., jak i w zakresie jego rozmowy z tego dnia z B. S., poprzedzającej zdarzenie (k. 68-70, 74-74v, 168-171, 329-331), bowiem w tym zakresie wyjaśnienia te korespondują z w/w zeznaniami

pokrzywdzonej,
S. K., D. Ł. i
S. Ł.. Oskarżony
również na k.
230-233
przyznał się
do nadużywania
alkoholu, pod
którego
wpływem
popelniał
przestępstwa,
przyznając
wyraźnie, iż
gdyby nie pił,
to nigdy by
nie siedział w
zakładzie
karnym.
Okoliczność ta w
jego przypadku
jest o tyle
istotna, iż
oskarżony
zdawał sobie w
pełni sprawę,
że w jego
przypadku to
alkohol był tym
elementem
spustowym,
który prowadził
do popelniania
przestępstw przy
użyciu przemocy
fizycznej.

Sąd I instancji
wreszcie
prawidłowo
przyjął, iż
oskarżony
działał w
warunkach
recydywy
określonej w
art. 64 § 2
k.k. Okoliczność
ta zresztą jest
bezsorna w tej

	<p>sprawie a wynika wprost z danych o karalności oskarżonego (k. 410-414, 572-575) i załączonych odpisów wyroków skazujących wraz z adnotacjami o odbytych karach (k. 118-130) a zwłaszcza wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia (...) r. w sprawie II K 912/09 (k. 125-128) i wyroku łącznego w C. z dnia (...) r. w sprawie II K 330/10 (k. 129-130), które wprost świadczą o działaniu oskarżonego w niniejszej sprawie w warunkach tej recydywy.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla</p>		

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1 z pkt 2.1.1.	Częściowe wyjaśnienia oskarżonego.	<p>W świetle tego, co wyżej powiedziano, Sąd I instancji słusznie nie dał wiary tej części wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się do winy.</p> <p>Abstrahując od ich zupełnej niezgodności z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej B. S. i S. K., znajdujących również oparcie w innych dowodach, na które wyżej wskazano a na co dokładnie zwraca uwagę Sąd I instancji (punkt 2.2. uzasadnienia), wyjaśnienia te w przedmiotowym zakresie rażą brakiem logiki i jakiegokolwiek sensownego uzasadnienia.</p> <p>Oskarżony w pierwotnych wyjaśnieniach, znając postawiony mu</p>	

zarzut, nawet nie wspomniał o użyciu paska, czy nawet o ściskaniu ręką gardła pokrzywdzonej a jedynie, przyznając, iż znajdował się pod wpływem alkoholu, gdy pokrzywdzona odmówiła mu użyczenia papierosów, poszedł do swojego pokoju a ona poszła do swojego i jedynie wówczas powiedział jej może parę słów obraźliwych, także U. go szarpał, choć nie wiedział dlaczego, wziął więc swój plecak i poszedł na miasto (k. 68-70). Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania jedynie potwierdził powyższe wyjaśnienia (k. 74-74v), natomiast podczas kolejnego przesłuchania w śledztwie przyznał, że jednak poszedł z kuchni za

pokrzywdzoną,
ale nie potrafił
wyjaśnić
dlaczego to
uczynił,
próbując
wmówić
przesłuchującemu,
iż mógł to
uczynić, by ją
zastraszyć, bo
mówiła mu, że
zgłosi
właścicielowi
mieszkania, że
pali papierosy i
nie chce sprzątać
mieszkania.
Jedyne zaś, co
wtedy zrobił, to
złapał
pokrzywdzoną
za szyję swoją
ręką i popchnął
ją na wersalkę,
przyznając, że
miał pasek w
ręku, gdyż chciał
założyć go do
spodni. Dodał
też, że gdy
kobieta upadła
na wersalkę i
zaczęła wołać
pomocy, a potem
wstała i szła w
kierunku drzwi,
zaś on siedł
razem w nią,
to w drzwiach
minął trzeciego
współlokatora
(k. 168-171).
Wyjaśnienia te
nie dość, iż są
totalnie
sprzeczne z jego
pierwotną
wersją
zdarzenia, to

pozostają w
całkowitej
sprzeczności ze
wszystkimi
wiarygodnymi
wyżej
dowodami. Nie
można dać więc
tym
wyjaśnieniom
wiary, tym
bardziej, iż brak
jest podstaw do
zakwestionowania
zeznań B. S.,
jak i S. K.,
który dokładnie
widział, jak
oskarżony dusił
kobietę przy
pomocy paska.
Skoro zaś należy
wykluczyć
możliwość
duszenia
pokrzywdzonej
ręką, co
wyraźnie wynika
również z opinii
biegłego J. O., to
należy również
odrzuć te
dywagacje
oskarżonego, w
których
zaprzeczał, by
miał zamiar
pozbawić życia
pokrzywdzoną
przez jej
uduszenie za
pomocą paska
od spodni.
Oskarżony
wreszcie na
rozprawie (k.
329-331),
powtarzając te
same
okoliczności, jak

poprzednio,
zaprzeczając
użycia paska
od spodni nie
potrafił jednak
w ogóle wskazać,
dlaczego poszedł
za
pokrzywdzoną
do jej pokoju,
chwycił ją za
szyję i dusił
ją, po czym
popchnął ją
na wersalkę.
Jednocześnie
oskarżony
wskazał, iż złapał
pokrzywdzoną
tylko z przodu
ręką za szyję,
co pozostaje w
sprzeczności ze
stwierdzonymi u
pokrzywdzonej
obrażeniami szyi
i nie potrafiąc
wyjaśnić
sprzeczności
wynikających z
jego wyjaśnień i
właśnie
stwierdzonych u
pokrzywdzonej
obrażeń, tj.
występujących
sińców z każdej
strony szyi jak
i poziomego
przebiegu sińca.

Mając więc na
uwadze taką
postawę
oskarżonego,
który
początkowo w
ogóle zaprzecza,
by wchodził do
pokoju

		<p> pokrzywdzonej i przemilcza fakt posiadania przy sobie paska, jak i duszenia pokrzywdzonej a w późniejszych wyjaśnieniach relacjonuje przebieg zdarzenia w sposób sprzeczny ze wszystkimi wiarygodnymi dowodami, w tym również nie potrafiąc wyjaśnić pojawiających się w jego relacjach sprzeczności i niedorzeczności należy jednoznacznie stwierdzić, iż Sąd I instancji doszedł do logicznego wniosku o niewiarygodności tej części tych wyjaśnień oskarżonego. </p>	
<p> STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków </p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		

	<p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych, tj.:</p> <p>a. że oskarżony zmierzał bezpośrednio do pozbawienia życia B. S. poprzez jej uduszenie a celu swojego nie osiągnął z uwagi na stawiany przez B. S. opór oraz interwencję K. S. w sytuacji, w której z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż świadek wszedł do pokoju w sytuacji, gdy B. S. nie miała na szyi paska a oskarżony zaprzestał duszenia wcześniej,</p> <p>b. że nie wystąpiły okoliczności opisane w art. 31 k.k. w sytuacji, w której u oskarżonego stwierdzono osobowość dys socjalną.</p> <p>2. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>(Uwaga! powyższa niezasadność dotyczy wszystkich zarzutów).</p>	
--	---	--	--

orzeczenia, w szczególności:

a. art. 7 k.p.k. oraz art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną i jednostronną interpretację zgromadzonych w sprawie dowodów, na podstawie których Sąd I instancji uznał, iż oskarżony dopuścił się w sposób umyślny (w zamiarze bezpośrednim) popełnienia zarzucanego mu czynu, w szczególności zeznań pokrzywdzonej oraz zeznań świadka S. K. poprzez uznanie, iż S. K. zapobiegł realizacji przez oskarżonego zamierzonego przez niego skutku,

b. art. 7 k.p.k. oraz art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną i jednostronną interpretację zgromadzonych w sprawie dowodów, na podstawie których Sąd I instancji uznał,

iż oskarżony
dopuścił się i
to w sposób
umyślny (w
zamiarze
bezpośrednim)
popelnienia
zarzucanego mu
czynu, w
szczegółności
poprzez brak
szczegółowej
analizy opinii
biegłych z
zakresu genetyki
sądowej i
uznanie, iż
obecność DNA
pokrzywdzonej i
oskarżonego
potwierdza
przebieg
zarzucanego
oskarżonemu
przestępstwa,

c. art. 7 k.p.k.
oraz art. 5
k.p.k. w zw. z
art. 410 k.p.k.
poprzez dowolną
i jednostronną
interpretację
zgromadzonych
w sprawie
dowodów, na
podstawie
których Sąd I
instancji uznał,
iż oskarżony
miał zachowaną
zdolność
rozpoznania
czynu oraz jego
znaczenia lub
pokierowania
swoim
postępowaniem,
pomimo
stwierdzenia

	<p>zaburzeń osobowościowych u oskarżonego.</p> <p>3. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej zaskarżonym wyrokiem wobec oskarżonego, w tym w szczególności poprzez nieuwzględnienie okoliczności współpracy oskarżonego z organami ścigania w celu zapobieżenia popełnienia przestępstwa w innym postępowaniu, a także nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o wymierzenie kary w trybie art. 62 k.k. (uwaga! to zarzut podniesiony z tzw. „daleko posuniętej ostrożności procesowej”).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1a oraz ad. 2 a, b</p>			

Zarzuty te, choć mające postać błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania prowadzają się faktycznie do jednego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze „dowolności”, bowiem skarżąca zarzuca w nich błędne ustalenie przez Sąd I instancji, iż przebieg inkryminowanego zdarzenia przyjęty w zaskarżonym wyroku wynikał z wiarygodnych dowodów, bowiem w jej ocenie wskazane przez nią „wiarygodne” dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonej, jak również wynikające z ujawnionych na dowodowym pasku śladów DNA i opinii biegłego z dziedziny genetyki sądowej

prowadzą do wniosku, iż oskarżony sam zdjął pasek z szyi pokrzywdzonej, świadek S. K. nie mógł więc już go widzieć na szyi B. S., jak ją zauważył po przyjsciu do jej pokoju z interwencją a tym samym należy przyjąć, iż oskarżony dobrowolnie odstąpił od tego czynu i nie przyświecał mu zamiar bezpośredni pozbawienia życia pokrzywdzonej.

Tymczasem zarzut ten to typowa polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Zarzut ten bowiem został oparty na uznanych za niewiarygodne wyjaśnieniach oskarżonego oraz na niewiarygodnym fragmencie zeznań pokrzywdzonej B. S., złożonych na rozprawie. Na niewiarygodność zeznań

pokrzywdzonej
w tym zakresie,
do którego
odwołuje się
skarżąca,
zwrócono
zresztą wyżej
uwagę przy
ocenie zeznań
tego świadka
(pkt 2.1.1.), zaś
na
niewiarygodność
wyjaśnień
oskarżonego
wskazano wyżej
w pkt 2.2.2. Tym
samym więc
za polemiczne
uznać należy
stanowisko
obrońcy, iż „Sąd
I instancji w
sposób
niezasadny i
sprzeczny z
zasadami logiki
odmówił
wiarygodności
pokrzywdzonej
w części, w której
wskazywała na
inny, niż
przyjęty przez
Sąd I instancji,
przebieg
zdarzenia
objętego aktem
oskarżenia” (str.
4 apelacji).
Nieprawdziwe są
bowiem dalsze
dywagacje
skarżącej, iż
pokrzywdzona
miałaby
konsekwentnie,
zarówno w
śledztwie, jak i
przed Sądem I

instancji
wskazywać, iż
była
oswobodzona,
zanim S. K.,
zjawił się „w
pokoju
oskarżonego”,
przywołany
krzykiem
pokrzywdzonej.
Skarżąca
bowiem,
wskazując na
rzeczoną
konsekwencję
zeznań
pokrzywdzonej,
cytuje jedynie
ten fragment jej
relacji
procesowej, jaką
złożyła na
rozwprawie (str.
4 apelacji) a
która to relacja
została w sposób
prawidłowy
uznana za
niewiarygodną.
Skarżąca
poprzez ten
zarzut próbuje
oprzeć swoje
twierdzenia na
materiale
dowodowym,
który nie może,
z uwagi na
jego oczywistą
niewiarygodność,
stanowiąc
podstawy
ustaleń
faktycznych, co
już samo w sobie
czyni ten zarzut
chybionym.
Dodać przy tym
trzeba, iż za

czysto teoretyczne należy uznać dywagację skarżącej, na jakiej części paska w tych okolicznościach sprawy powinny zostać ujawnione ślady DNA pokrzywdzonej. To, że nie na każdym fragmencie tego dowodowego paska nie ujawniono śladów DNA pokrzywdzonej nie oznacza, że tym paskiem oskarżony nie zaciskał jej szyi. Jak już bowiem wyżej przy ocenie dowodów wykazano, istotne jest w sprawie to, iż w ogóle na tym pasku ujawniono ślady genetyczne pochodzące od pokrzywdzonej, przy czym ujawniono je na środkowej części paska a więc w miejscu, gdzie część ta oddziaływała bezpośrednio na przednią część szyi pokrzywdzonej a więc część, będącą

najbardziej
narażoną na
duszenie tym
paskiem a więc
część paska
najbardziej
przylegającą do
ciała. Poza tym z
zeznań
pokrzywdzonej
jasno wynika,
iż w trakcie
duszenia
pokrzywdzona
dotykała tego
paska palcami,
starając się
poluzować ucisk.
Wreszcie, jak
wskazano wyżej,
nie jest
powiedziane,
którą stroną
pasek został
przyłożony do
szyi
pokrzywdzonej,
bowiem mogło
to nastąpić
każdą jego
stroną,
natomiast
istotne jest to,
iż pasek ten
został przez
oskarżonego
użyty w trakcie
zdarzenia, co
właśnie
tłumaczy
ujawnienie na
nim śladów
genetycznych
pochodzących
od
pokrzywdzonej.
Tym samym za
typowo
polemiczne
dywagacje uznać

należy sugestie skarżącej, iż pokrzywdzona mogła ten pasek dotknąć przypadkowo w innych okolicznościach, np. we wspólnej łazience, bowiem ta okoliczność już nie znajduje wsparcia w żadnym dowodzie. Na marginesie dodać należy, iż oczywistym jest, iż wspólna łazienka nie jest miejscem na przechowywanie elementów garderoby i akcesoriów do niej należących do różnych współlokatorów. Tym samym więc odwoływanie się przez skarżącą do tych okoliczności w żaden sposób nie wykazuje niezasadności poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych a tym bardziej nie wpiera postawionej przez skarżącą tezy, iż „oskarżony musiał sam uwolnić

pokrzywdzoną,
co koliduje ze
stwierdzeniem,
iż oskarżony
nie odstąpił
dobrowolnie od
czynu a w
konsekwencji, że
zmierzał i to w
zamiarze
bezpośrednim
do pozbawienia
życia
pokrzywdzonej (art.
5 apelacji).

Dodać tylko
należy, iż
uduszenie,
choćby właśnie
poprzez
zaciskanie paska
na szyi, jest
jednym z
klasycznych
sposobów
pozbawienia
życia człowieka.
Nie ulega zaś
przy tym
wątpliwości, co
wynika z
omówionych
wyżej dowodów,
iż oskarżony
bardzo mocno
zaciskał pasek
na szyi
pokrzywdzonej i
to do tego
stopnia, iż nie
mogła już złapać
oddechu, że
zaczęły pojawiać
się zawroty
głowy, zaś
determinacja
oskarżonego w
tym duszeniu
była wyjątkowo

silna, skoro
nawet przy
interwencji S. K.
tarasował swoim
ciałem drzwi od
pokoju, dalej
zaciskając pasek
na szyi B.
S. i dopiero
w rzeczywistości
dostanie się
do tego pokoju
współlokatora i
jego fizyczna
interwencja
doprowadziła do
uchronienia
pokrzywdzonej
przed dalszym
duszeniem i
wynikającymi z
niego skutkami.
Tym samym
zasadnie Sąd
Okręgowy,
opierając się na
tych
wiarygodnych
dowodach,
przyjął nagły
bezpośredni
zamiar
oskarżonego
pozbawienia
życia B. S.,
przyjmując do
tego zachowania
oskarżonego
kwalifikację
prawną z art.
13 § 1 k.k. w
zw. z art. 148
§ 1 k.k., co
znajduje oparcie
w rozważaniach
Sądu I instancji
w pkt 3.1.
uzasadnienia.

Powyższe więc przekonuje o typowo polemicznym charakterze tego zarzutu, co nie pozwala na jego uwzględnienie.

Ad. 1b oraz ad. 2c

Zarzuty te, choć jak w w/w przypadku, zostały „ubrane” w postać zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i obraży prawa procesowego, jednakże oba te zarzuty sprowadzają się do zarzutu błędnego ustalenia, iż oskarżony, z uwagi na stwierdzoną u niego osobowość dyssocjalną, nie działał w warunkach art. 31 k.k.

Należy zauważyć, iż skarżąca nie kwestionuje przy uzasadnieniu tego zarzutu opinii biegłych psychiatrów i psychologa a jedynie w sposób niezrozumiały podnosi, iż „biegli sędowi,

a za nim
Sąd I instancji,
bezkrytycznie
przyjął, iż
zaburzenia
osobowości
stwierdzone i
potwierdzone
przez biegłych
sądowych –
nie wpływają w
żaden sposób
na możliwość
pokierowania
przez
oskarżonego
swoim
zachowaniem (str.
6 apelacji).
Skarżąca jednak
na poparcie
tej tezy nie
przedstawiła
żadnej
argumentacji.
Bez wątpienia
takową nie jest
fakt
wieloletniego
pozbawienia
oskarżonego
wolności z racji
odbywania kary
w innej sprawie.
To, że oskarżony
posiada
skłonność do
agresji i
przemocy nie
oznacza przecież
samo w sobie, iż
nie jest w stanie
pokierować
swoim
postępowaniem.
Przytoczone
przez skarżącą
liczne cytaty z
literatury
fachowej na

temat zaburzeń osobowości (str. 5-6) mają się nijak do realiów niniejszej sprawy, skoro biegli psychiatrzy w swojej opinii rozpoznali u oskarżonego osobowość nieprawidłową (dysocjalną), wyjaśniając obszernie do czego sprowadza się u niego ta osobowość a jednocześnie wykazując, iż mimo tendencji oskarżonego do dopuszczania się czynów agresywnych i popędowych oraz jego niezdolności do przeżywania poczucia winy, oskarżonego cechuje nieprawidłowa struktura osobowości, ale przy zachowanych na poziomie normy funkcjach poznawczych. Biegli, analizując konkretny przypadek oskarżonego, a nie obracając się w warunkach abstrakcyjnych, przekonywująco wywiedli, iż

oskarżony, mimo właśnie stwierdzonej u niego osobowości dys socjalnej jest zdolny do intelektualnej kontroli swojego zachowania, zna obowiązujące normy prawne i społeczne i jest w stanie ich przestrzegać a tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia występowania okoliczności, o których mowa w art. 31 § 1 i 2 k.k. (k. 205-210). Biegli M. S. i A. S., po dodatkowym zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i z terapii dotyczącej oskarżonego (k. 391-383, 397-398), na rozprawie potwierdzili swoją opinię pisemną, wykazując, iż ich rozpoznanie jest zbieżne z okolicznościami wynikającymi z tej dokumentacji. Biegli jednocześnie uzupełnili swoje

wywody,
wskazując, iż
w przypadku
osobowości
nieprawidłowej,
jaką stwierdzili
u oskarżonego,
osobowość ta
cechuje się
niskim progiem
wyzwalania
zachowań
agresywnych, co
oznacza, iż
drobny bodziec
może
spowodować
narastanie
frustracji,
negatywnych
emocji i w
konsekwencji
zachowanie
nacechowane
agresją w
stosunku do
sytuacji, przy
czym w jego
przypadku,
kiedy to
oskarżony
znajdował się w
stanie upojenia
alkoholowego
prostego, to
spożyty alkohol
był czynnikiem
spustowym jego
zachowania,
ujawnił
tłumione
wcześniej
negatywne
emocje i
zadziałał pro
agresywnie. Co
najistotniejsze
jednak, biegi
jasno stwierdzili,
iż oskarżony w

czasie czynu był zorientowany, działał zbornie, kierunkowo, prawidłowo rozpoznawał otoczenie i funkcje intelektualne przeważały nad sferą emocjonalną, w związku z czym oskarżony był zdolny do intelektualnej kontroli swojego zachowania. Jak to również przekonywująco biegli ujęli, osoba z zaburzeniami osobowości jest w stanie panować nad swoim zachowaniem emocjonalnym, jest w stanie przestrzegać norm i zasad społecznych. W przypadku zaś oskarżonego nie ma przesłanek, aby jedna z cech prezentowanej jego zaburzonej osobowości wpływała w jakiś sposób na jego zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu czy pokierowania swoim

zachowaniem (k. 418-419).

Sąd I instancji, dając teź opinię w pełni wiare, wykazał jednoznacznie, iż brak jest podstaw do dyskredytacji wyciągniętych przez biegłych wniosków w zakresie braku możliwości przyjęcia, iż oskarżony w czasie czynu był niepoczytalny czy teź niepoczytalny w ograniczonym stopniu, trafnie wykazując, iż opinia ta pozwoliła na przyjęcie, iż oskarżony, po usłyszeniu odmowy użyczenia mu papierosów i telefonu powziął nagły zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonej (ocena tej opinii w pkt 2.1. uzasadnienia).

Powyższe więc przekonuje o oczywistej bezzasadności tego zarzutu apelacyjnego.

Ad. 3

Również brak jest podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Sąd Okręgowy, za przypisane w sposób prawidłowy przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., stosując przepis art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 148 § 1 k.k. mógł wymierzyć oskarżonemu karę w granicach od 8 do 15 lat pozbawienia wolności albo karę 25 lat pozbawienia wolności, albo karę dożywotniego pozbawienia wolności. Sąd wymierzył mu, dokładnie rozważając okoliczności obciążające i łagodzące, karę 14 lat pozbawienia wolności. Sąd, wymierzając tę karę, słusznie wskazał na przewagę okoliczności obciążających

nad
łagodzącymi.

Nie ulega
wątpliwości, iż
na niekorzyść
oskarżonego
przemawiały
takie
okoliczności jak
działanie
powodowane
chęcią
pozbawienia
życia kobiety, a
więc działanie
z zamiarem
bezpośrednim
spowodowania
śmierci
pokrzywdzonej,
wyczerpanie
jednym
działaniem
znamion dwóch
przestępstw,
działanie
oskarżonego w
stanie upojenia
alkoholowego
oraz wielokrotna
(łącznie 9-
krotna)
karalność
oskarżonego za
przestępstwa,
również z
użyciem
przemocy a
w tym jego
działanie w
warunkach
recydywy
wielokrotnej
określonej w art.
64 § 2 k.k.

Sąd I instancji
słusznie nie
wymierzył

oskarżonemu kary surowszej, bowiem na jego korzyść zadziałały takie czynniki jak zakończenie działania na etapie usiłowania a także działanie z zamiarem nagłym. Słusznie jednak Sąd I instancji nie przecenił tych okoliczności, skoro dostrzegł, iż działanie oskarżonego zmierzające do pozbawienia życia pokrzywdzonej zakończyło się na etapie usiłowania tylko dzięki interwencji osoby trzeciej.

Powyższe więc razem wzięte okoliczności przekonują, iż wymierzenie jakiegokolwiek łagodniejszej kary byłoby niesprawiedliwe, bowiem nie spełniłoby celów kary, wskazanych w art. 53 k.k. Zauważyć bowiem trzeba, iż pokrzywdzona B. S. nie była z oskarżonym

w jakikolwiek sposób skonfliktowana, nie dała mu żadnego powodu, by oskarżony w jakikolwiek sposób miałby jej wyrządzić krzywdę fizyczną, zaś oskarżonego, co wynika z opinii biegłych psychiatrów, nie usprawiedliwia stwierdzona u niego osobowość dyssocjalna. Wskazać zresztą należy, iż oskarżony z własnych mankamentów osobowościowych zdaje sobie w pełni sprawę, bowiem już z tego powodu przechodził wcześniej terapię, a do tego oskarżony wie, że ma problemy z alkoholem i że pod jego wpływem bywał nadpobudliwy, jednak po opuszczeniu zakładu karnego nie zamierzał nic z tym zrobić. Jak bowiem to już wyżej przy ocenie wyjaśnień oskarżonego zaznaczono,

oskarżony
zdawał sobie
sprawę z tego,
iż w jego
przypadku
alkohol był tym
czynnikiem
spustowym,
wyzwalającym w
nim agresję,
gdyż wyraźnie
wyjaśnił, iż
gdyby nie pił,
to nigdy by
nie siedział (k.
230-233). Ta
zaś wyjątkowo
bierna postawa
oskarżonego
wobec własnego
uzależnienia o
mały włos
doprowadziłaby
do pozbawienia
życia
praktycznie,
mówiąc
kolokwialnie,
niczego
niewinnej
kobiety. Bez
wątpienia więc,
w tych
okolicznościach
oskarżony nie
zasługuje na
żadne
pobłażanie ze
strony Sądu i
słusznie została
wobec niego
wymierzona
kara 14 lat
pozbawienia
wolności. Brak
jest przy tym
podstaw do
złagodzenia tej
kary z uwagi
na to, iż

oskarżony ma współpracować z organami ścigania w innej sprawie, co ma choćby wynikać z jego wyjaśnień z k. 230-233. W związku z tą „współpracą” w niniejszej sprawie prokurator nie żądał żadnego łagodnego potraktowania oskarżonego a takiej konieczności również nie widział Sąd Okręgowy, ani nie widzi Sąd Apelacyjny. Nie jest przy tym rzeczą Sądu w niniejszym postępowaniu sprawdzanie wiarygodności pomówień oskarżonego wyrażanych w innym postępowaniu, bowiem istotna jest tu postawa oskarżonego w niniejszym postępowaniu a ta nie należy do tych, które uzasadniałyby łagodniejsze potraktowanie oskarżonego.

Wreszcie Sąd Apelacyjny nie zauważa, by

Sąd Okręgowy dopuścił się uchybienia, nie stosując dodatkowo przepisu art. 62 k.k. Przepis ten wskazuje tylko na uprawnienie sądu orzekającego karę pozbawienia wolności do określenia rodzaju i typu zakładu karnego oraz do orzeczenia systemu terapeutycznego jej wykonania. W niniejszej sprawie z opinii biegłych psychiatrów nie wynikała konieczność umieszczenia oskarżonego w zakładzie karnym, gdzie oskarżony miałby odbywać karę w systemie terapeutycznym. Również oskarżony, przebywając na wolności nie przejawiał aktywności w zakresie podjęcia stosownej terapii. Odbyte zaś przez niego terapie w ramach dotychczas

odbywanych kar okazały się wobec niego nieskuteczne z uwagi właśnie na taką bierną postawę oskarżonego po odbyciu kary. Te razem wzięte okoliczności nie skłaniały więc do wydania orzeczenia, na etapie wyrokowania, na podstawie art. 62 k.k. terapeutycznego systemu wykonania kary. Natomiast podczas odbywania kary będzie możliwe, przy aktywnej postawie skazanego, skierowanie go w trybie przepisów kodeksu karnego wykonawczego do wykonywania kary w systemie terapeutycznym.

Wniosek

1. zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu zabronionego.
2. uchylene zaskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
(Uwaga! powyższa niezasadność dotyczy

<p>wyroku i przekazanie sprawy „Sądowi Rejonowemu” do ponownego rozpoznania.</p> <p>3. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary poniżej kary orzeczonej tym wyrokiem z uwzględnieniem treści art. 62 k.k. (uwaga! ten wniosek postawiony z tzw. „daleko posuniętej ostrożności procesowej”).</p>	<p>wszystkich wniosków).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1, 2 i 3</p> <p>Przy omówieniu poszczególnych zarzutów wykazano niezasadność każdego z nich. Tym samym brak jest podstaw, w oparciu o te zarzuty, by dokonać jakichkolwiek zmian</p>		

<p>zaskarżonego wyroku. Skoro zaś zaskarżony wyrok, poza jednym drobnym uchybieniem, które Sąd Apelacyjny podnosi z urzędu, zasługuje na pełną aprobatę, to nie tylko nie ma podstaw do jego zmiany, ale i jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Błędna podstawa wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności – okoliczność uwzględniona na podstawie art. 440 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

Sąd I instancji, wymierzając w punkcie 1 karę 14 lat pozbawienia wolności błędnie w podstawie prawnej orzeczonej kary przywołał przepis art. 64 § 2 k.k. Przepis art. 64 § 3 k.k. jasno bowiem stanowi, iż podwyższenie górnego ustawowego zagrożenia nie dotyczy zbrodni a tu przecież oskarżony został skazany za usiłowanie dokonania zbrodni z art. 148 § 1 k.k. Skoro zaś nie jest możliwe zaostwienie górnego wymiaru kary na podstawie art. 64 § 2 k.k., to brak jest podstaw prawnych do przywołania tego przepisu w podstawie prawnej orzeczenia kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego, to uchybienie świadczy o występowaniu rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego

wyroku w rozumieniu art. 440 k.p.k., bowiem, jak wyżej wspomniano, nie jest możliwe zaostwienie górnej granicy kary. Tym samym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1a k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił w tym zakresie na korzyść oskarżonego zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru tej kary przepisu art. 64 § 2 k.k.

5.
**ROZSTRZYGNIECIE
 SĄDU
 ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
 Utrzymanie w
 mocy wyroku
 sądu
 pierwszej
 instancji**

0.11. Przedmiot utrzymania w mocy

0.1 Utrzymano w mocy rozstrzygnięcia

**o uznaniu
winy
oskarżonego
w popełnieniu
przypisanego
mu
przestępstwa
i orzeczonej
karze
pozbawienia
wolności (pkt
1), w zakresie
zaliczenia
oskarżonemu
okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności (pkt
2), w zakresie
zasądzenia na
rzecz
pokrzywdzonej
zadośćuczynienia
na podstawie
art. 46 § 1 k.k.,
w zakresie
orzeczonego
przypadku
(pkt 4) oraz
w zakresie
orzeczonych
kosztów
sądowych
(pkt 5 i 6) –
podstawa art.
437 § 1 k.p.k.**

Zwiężle o
powodach w
utrzymaniu w
mocy

Utrzymanie w
mocy tych
rozstrzygnięć (w
zakresie winy
i kary oraz
orzeczonego
przypadku paska

na podstawie art. 44 § 2 k.k. i orzeczonego zadośćuczynienia na podstawie art. 46 § 1 k.k.) było wynikiem nieuwzględnienia wniesionej apelacji co do winy, jak i orzeczonych kar. Sąd odwoławczy, poza uznaniem bezzasadności zarzutów apelacyjnych w zakresie przypisanego oskarżonemu przestępstwa i wymierzonej mu za nie kary pozbawienia wolności, nie stwierdził również, by zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej od oskarżonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jakże symbolicznej kwoty 5.000 zł nie znajdowało uzasadnienia w treści art. 46 § 1 k.k., jak i w przepisach prawa cywilnego, do których ten przepis odwołuje się, zwłaszcza art. 445 § 1 k.c. Orzeczenie przypadku przedmiotu

służącego do
popelnienia
przestępstwa
znajduje znów
wprost
uzasadnienie w
treści art. 44 § 2
k.k.

Zaliczenie
rzeczywistego
pozbawienia
wolności
oskarżonego na
poczet
orzeczonej
wobec niego
kary znajduje
uzasadnienie w
treści art. 63
§ 1 k.k., jak
i zatrzymaniu
oskarżonego w
dniu(...) r., godz.
22.50 (k. 50)
i nieprzerwanym
do chwili
obecnej jego
tymczasowym
aresztowaniu w
niniejszej
sprawie.

Rozstrzygnięcie
o kosztach
sądowych nie
było
kwestionowane,
co zarówno
dotyczy
zasądzenia
kosztów obrony
świadczonej z
urzędu, jak i
zwolnienia
oskarżonego od
ponoszenia w tej
sprawie kosztów
sądowych na

podstawie art. 624 § 1 k.p.k.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
0.0.1 Zmiana dotyczy orzeczenia o karze a jej zakresem objęta jest tylko podstawa prawna orzeczonej kary.			
Zwięzłe o powodach zmiany			
Powody tej zmiany wskazano wyżej w pkt 4.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy.	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy.	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.	Nie dotyczy.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co			

do dalszego postępowania		
Nie dotyczy.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III IV	Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońcy oskarżonego, działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej w żadnej części pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu w postępowaniu apelacyjnym, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z	

dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1513) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 18) w wysokości opłaty określonej w § 17 ust. 2 pkt 5 (kwota 600 zł), powiększonej o stawkę 23% VAT a więc łącznie kwoty 738,00 zł brutto.

Mając na uwadze trudną sytuację majątkową i finansową oskarżonego, która doprowadziła do zwolnienia go od ponoszenia kosztów sądowych w pierwszej instancji, jak

i konieczność odbycia przez oskarżonego długoterminowej kary pozbawienia wolności i pobyt w tych warunkach od prawie półtora roku, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oraz o opłacie sądowej za to postępowanie orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

7. **PODPIS**

G. N. I. P. M. K.